Зејнеб Хифни

КАД ТЕЛЕФОН ЗАЗВОНИ

Телефон је зазвонио у два сата ујутру разбијајући ноћну тишину. Непрекидна звоњава пробудила је моју жену која је брзо скочила са кревета да одговори. Знатижељно сам је пратио. „Ко зове?", сумњичаво сам упитао. Хладно је одговорила: „Само тишина, нико се не јавља". Бацила се на кревет, прекрила се покривачем и вратила спавању. Обузео ме је немир, нисам ока склопио све до првих зрака зоре. Размишљао сам о овим тајанственим позивима који су се понављали скоро сваке ноћи. Питао сам се која је тајна њеног великог интересовања за ове позиве. И чему ово узбуђење и радозналост да одговори на њих. Очекује ли позив неке одређене особе? Посматрао сам њено лице док је спавала. Да ли је могуће да је ово анђеоско лице нежних црта само маска иза које се крије неверство? Да ли је могуће да у животу моје жене постоји други човек? Приметио сам да је у последње време одсутна духом, а када сам је питао за разлог ове промене, правдала се бригом због мајчине болести. Не... Не смем дозволити да ђаво уђе у мене. Морам обуздати размишљања која ме наводе на фантазије које немају основу.

Изјутра сам устао нерасположен за посао, а она ме је нежно питала шта желим данас за ручак. Намрштеног чела узвратио сам: „Спреми било шта". Збуњено ме је погледала и упитала: „Шта ти је?". Климнуо сам главом: „Једноставно желим да се одморим, нисам довољно спавао прошле ноћи" – а затим сам додао: „Шта мислиш, ко је анонимни позивалац?". Одговорила је смирено: „Многе се кућне суочавају са сличним телефонским узнемиравањем". Хтедох да јој одговорим како је чудно то што сањива скаче из кревета да одговори на телефон, али сам више волео да ћутим.

Отишао сам на посао опхрван узнемиреношћу. Нисам могао да се посветим послу, мисли су ми лутале. Неколико пута сам звао кућу, али линија је била стално заузета. Питао сам се са ким разговара? Можда користи то што нисам присутан да би безбрижно причала са њим, неверница. Зашто је дозволила себи да начини тако тешку грешку? Лишићу је за свагда свог старатељства[1].

Поново сам звао, линија је и даље била заузета. Нисам имао другог избора већ да замолим шефа за дозволу да се хитно вратим кући. Целим путем сумња је нагризала моје мисли. Замишљао сам страшан призор: како опрезно отварам врата, идем на врховима прстију, налазим је како држи слушалицу телефона и страсно шапуће свом непознатом љубавнику на другој страни линије, побесним, истргнем слушалицу из њене руке, обмотам прсте око њеног врата, стежем жестоко, све док не престане да се опире, бацам на земљу беживотно тело, тражим уточиште од Шејтана[2].

Ауто се приближава кући. Пожелео сам да су моја страховања бесмислена . Нисам притискао сирену, што обично чиним, сматрао сам да је боље да се опрезно ушуњам у кућу. Отворио сам врата, кућа је била утонула у тишину... Чудно, нисам чуо глас служавке. Ушао сам у дневну собу, никог нисам нашао, слушалица телефона лежала је на земљи, можда је зато линија била заузета?! Ко ју је бацио на под? Ушао сам у собу свог малог сина, није га било у кревету. Појурио сам у своју собу; спаваћица моје жене била је бачена на кревету, њен гардеробни ормар широм отворен. Позвао сам је, није било одговора. Нерви су ми били напети. Питао сам се где је отишла, за име бога? Шта се десило током мог одсуства? Да ли ју је нешто подстакло да побегне са љубавником? И где је нестао мој син? Требало је да предвидим њену превару, жене данас нису као некад. Нећу јој више давати заштиту ма шта она урадила за мене, чак и ако ми се заклиње на верност и оданост. Увек сам био идеалан муж, испуњавао сам јој све жеље. Хтела је да учи енлески, нисам јој бранио, чак сам је подстицао да настави док добро не овлада језиком; пожелела је да иде на часова компјутера, нисам се противио, чак сам јој изабрао врхунску институцију... Много тога учинио сам за њу, увек сам се трудио да буде срећна! А то је била моја грешка, јер нисам слушао савете својих пријатеља који су говорили: „Никад не попуштај стегу над женом, буди одлучан и јак како би спречио њен

[1] Закон о личном статусу Саудијске Арабије формално је предвиђао мушко старатељство над женама. Ипак, реформе из 2019. означиле су велику прекретницу и напредак у правима жена – (све напомене су преводиочеве)

[2] Ово је арапска фраза која значи "Тражим уточиште код Алаха од проклетог Шејтана", а изговара се, између осталог, да се уклони или смањи бес или гнев.

бунт и непокорност и умешно управљај колима брака". Нисам се обазирао на њихове савете, и ево га резултат... Забила ми је нож у леђа...

Чуо сам гласове и грају у дворишту куће, истрчао сам ван и угледао супругу умотану у абају[3]; била је бледа, клонула. Јурнуо сам ка њој бесно, ударио је и заклео јој се на развод. Она је стајала преда мном збуњена, непокретна. Спазио сам служавку како улази кроз дворишна врата носећи у наручју мог сина. Његова десна рука била је умотана завојем и подигнута ка рамену.

Амбулантна кола су се удаљавала улицом, пробијајући својом јаком сиреном зид кајања дубоку у мени.

ЗЕЈНЕБ ХИФНИ (Zeyneb Hifnī, 1960), саудијска песникиња, приповедач и романописац, рођена у Џеди. Дипломирала исламске науке на Факултету хуманистичких наука Универзитет Краљ Абдулазиз (1993). Почела да се бави новинарством 1987. пишући за бројне саудијске и арапске новине и часописе. Истичући друштвене, људске и политичке теме у арапској и међународној арени, њене чланке карактерише смелост.

Према многим арапским критичарима, Зејнеб Хифни је означена као једна од најзначајнијих савремених арапских писаца која је својом креативношћу обогатила арапску књижевност. Кроз странице својих дела Зејнеб Хифни, између осталог, говори о правима жене у Краљевини Саудијске Арабије и њеној трајној борби за слободу изражавања.

Објавила следећа дела: *Плес на тамбурама* (1998), *Више не плачем* (2003), *Особине* (2006), *Криве ноге* (2008). *Јастук за твоју љубав* (2011), *Да ли су моје речи стигле до тебе* (2012), *Злогласни ум* (2015), *Писмо човеку* (1993), *Твоји окови или моја слобода* (1994), *Жене на екватору* (1996), *Постоје ствари које недостају* (2000). Романи *Особине* и *Јастук за твоју љубав* преведени су на енглески, а неке од кратких прича на енглески, француски, холандски.

Прича *Кад телефон зазвони* (*ʿindamā ranna ǧars*) преведена је из збирке приповедака *Твоји окови или моја слобода*, прво издање, Либанско-арапска фондација за дистрибуцију, штампање и издаваштво, Бејрут, 1994.

С арапског превео и белешку о ауторки сачинио
МИРОСЛАВ Б. МИТРОВИЋ

[3] Абаја - Дуга, широка одећа, обично црне боје, налик на огртач која покрива цело тело, осим лица, руку и стопала. Носе је неке муслиманске жене.